

Thorday Attila: „A figyelmes meghallgatás” Elmélkedés Jézus példázatáról (Mt 13,3–9)

Tanárként, igehirdetőként magam is megtapasztalom azt, amit – úgy látszik – Jézus is gyakran átélt, ti. hogy mi, emberek, nem tudunk egymásra igazán odafigyelni. Bár a tanítás tartalma ugyanaz, mégis nem mindegy, hogy milyen lélekkel hallgatják.

Van aki eleve bizalmatlanul áll ahhoz, amit mondani fogok. Figyeli ugyan a tanítást, de előítélettel van személyemmel és paptanári mivoltommal szemben. Bizonytal talál kivetnivalókat stílusommal és az elmondottakkal kapcsolatban. Ez aggodalommal, szorongással tölt el engem.

Van, aki úgy ül be az órára, hogy nem vár semmit. Az ilyen ember hátradől, behunyja a szemét, s várja hogy mihamarabb vége legyen az előadásnak vagy prédikációnak. Ez a magatartás a leginkább romboló a társaikra nézve, és engem teljesen lebénít: képtelen vagyok elmondani, amit tudok, és amit elterveztem.

Olyannal is találkozom, aki lelkesen figyel, legszívesebben megtapsolná beszédemet, feldobódva, ragyogó szemekkel távozik a templomból vagy a tanteremből, ám néhány nap múlva arra sem emlékszik, hogy miről volt szó, sőt ha másokkal sétál az utcán, meg sem akar megismerni. Ez a magatartás inkább csak elszomorít.

Mégis mindig akad, akit nagyon elgondolkoztatnak szavaim, továbbgondolja az előadást, hozzáolvas és a maga tapasztalataival is kiegészíti a hallottakat. Amikor ilyenekkel találkozom, lelkes leszek, értékesnek élem meg magamat és munkámat. Az ilyen hallgató azt is kihallja a prédikációból, az előadásomból, amit nem is sikerült megfogalmaznom, hiszen nem csak a szavak szintjén találkoztunk. Mindez valóban beépül életébe, az összefüggések erejében új fölismerései születnek, s így a tanítás magja sokszoros termést hoz életében.

Bizony így vagyok ezzel én magam is: nagy odafigyeléssel, nyitott lélekkel szabad csak mások szavát hallgatnom, hogy képes legyen kimondani, amit akar; hogy megértsem, amit ki sem tudott fejezni, és üzenete valóban gyökeret eresszen bennem, sokszoros termést hozva életemben!

Gyakorlat:

1. Nagyon fontos, hogy szívemmel és egész lényemmel hallgassam meg a másikat, hogy így megtapasztalhatta, hogy fontos számomra ő is és az is, amit mondani akar.
2. Egyes szavakon vagy eseményeken nem szabad fennakadnom. Ezeken túl kell lépniem, hogy igazán megérthessem, amit szavakban ki sem tud fejezni, s mégis meg akar osztani velem.
3. Túl kell lépni a passzív meghallgatáson: legyünk aktív résztvevői a beszélgetésnek!